

Отъ Стралджа получава премѣстване въ Анхиало, кждето престоява 1898 и 1899 год, живѣйки съвършенно усамотено, въ дружба само съ нѣколцина приятели, поради което бива кръстенъ »сѣнката«.

Любовната история на една гъркиня, наречена »Калиопа«, му послужва за сюжетъ на лиричната поема, носяща сѣщото име, която изпраща изпърво въ редактираното отъ Д. Благоевъ сп. »Ново време«, но тоя последния я повръща съ бележка, че въ неговото списание не се печататъ любовни работи. Изпратена въ сп. »Мисль« тя бива не само напечатана, но следъ нѣколко дни получава отъ Д-ръ Кръстевъ ласкаво писмо и хонораръ 50 лв. (за него време много пари). По настояванията на Д-ръ Кръстевъ и Пенчо Славейковъ, той заминава за Софiя, за да се срѣшне съ тѣхъ. Когато се представилъ, тѣ останали слисани и очудени, че това малко, сухо, черно и прегърбено момче е автора на »Калиопа« и нѣколкото още помѣстени вече въ »Мисль« стихотворения. Но следъ разговора съ него, тѣ прозрѣли, че задъ тая вънкашность се крие единъ необикновенъ вѣтрешенъ миръ. Още тогава тѣ познали скритиятъ, истинскиятъ Яворовъ: упорита воля, голѣмъ умъ, горещи чувства, покрити съ хладнокрѣвие, самообладание и скромность; бури въ дълбочината и спокойствие на поворхността.

На тая среща било уговорено да поискатъ премѣстването му въ Софiя, а Пенчо Славейковъ съобщилъ, че става втори неговъ кръстникъ, кръщавайки го Яворовъ. Той приема това име и отъ тогава Пѣйо Крачоловъ става П. К. Яворовъ. Получилъ премѣстване въ Софiя началникъ на IV телегр.-пощ. клонъ (1900 год) Яворовъ е новиятъ членъ на Кръстевото и Славейково общество, а въ скоро време близъкъ на македонцитѣ и познайникъ на Гоце Дѣлчевъ.

Въ 1901 год. издалъ първата си стихотворна сбирка, той привлича вниманието и погледитѣ на всички литературни среди, стиховетѣ му се четатъ съ жадность и въ скоро време сбирката му е изчерпана. На следната година увлеченъ достатъчно въ македонското движение, той на-